

VENTALLS DE PAPER

LLIRIS PICÓ

BULLENT E-PLAI

EOP LA

Dirigeix la col·lecció:
Pilar Puchades

VENTALLS DE PAPER

LLIRIS PICÓ

Edicions del Bullent

Aquesta obra va quedar finalista del
38è PREMI DE NARRATIVA JUVENIL ENRIC VALOR

Formaven el jurat Carles Fenollosa, Vicent Gil,
Lourdes Boïgues, Pilar Puchades i Núria Sendra

*Hi ha un quadern de propostes didàctiques, referides a aquest llibre, que es
distribueix gratuïtament als ensenyants que el sol·liciten.*

1a edició: setembre de 2019

© 2019 Lliris Picó i Carbonell

Coberta de Miquel Mollà

© 2019 Edicions del Bullent

De la Taronja, 16 – 46210 Picanya ☎ 961 590 883

info@bullent.net • www.bullent.net

Disseny de la col·lecció: Miquel Mollà

Assessorament lingüístic: Maria Guasp, Paula Soriano

Imprés a Guada impressors

ISBN: 978-84-9904-224-4

Dipòsit legal: V-2564-2019

*La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, com-
prenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars
mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament
prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.*

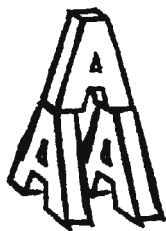

*A la memòria de ma mare,
que m'ensenyà a jugar al tres en ratlla.*

Per a Joan, Carles, Eulàlia, Pau i Arnau. Sempre.

I

amb l'àvia m'agradava jugar al tres en ratlla i a fer ventalls de paper els dies de pluja. Sèiem vora la finestra, i mentre jo dibuixava les ratlles amb traç tremolós sobre un full blanc, sorpresa per l'emoció, i amb la infantil certesa que aquesta vegada sí que li guanyaria la partida, ella portava tres cigrons per a mi i tres fesols per a ella. Els fesols guanyaven sempre; excepte el dia que, convençuda que la sort li la portaven les singulars fitxes, li vaig demanar que me les canviara. Aquell dia, llavors, guanyaren els cigrons. L'àvia guanyava sempre. De vegades sospite que em devia fer trampes només per fer-me rabiar. «Antònia –remugava l'avi des de darrere del periòdic– deixa que la Clara guanye algun dia, dona!». I quan deia això, jo m'enfadava amb ell, perquè no volia –no vull– que em regalaren res; volia guanyar per mèrits propis. Encara no sabia que el regal era l'àvia.

Acabada la partida, mentre la pluja serpentejava silenciosa pel vidre, jo formava una erugueta amb les fitxes: ara un cigró, ara un fesol. Cadena de llegums entre l'àvia i jo, baula a baula, record a record. I amb el paper del tres en ratlla feia el primer ventall i m'hi tapava el nas i la boca parpellejant sobre els plecs amb un pretès gest de seducció perquè ella correguera a traure la caixa de fulls de colors i el pot de llapisseretes per a fer els ventalls, que després seleccionàvem i ficàvem dins d'un cofre que m'havien portat els reis. I així, entre el zigzaguejar de la pluja en la finestra i el frenètic frec de les llapisseres sobre els plecs dels papers de colors se'ns passaven les vesprades, tic-tac, tic-tac, arplega, Clara, que la mare és a punt d'arribar, i els anys, tic-tac, tic-tac, només un ventallet més, iaia, només un, tic-tac, tic...

Confesse que hi havia vegades que no m'abellia gens anar a casa dels avis. El fet cert és que em costava una mica separar-me de ma mare, però quan ja duia un parell de dies amb l'àvia Antònia i els meus pares venien a recollir-me, feia el camí de retorn a casa amb les llàgrimes reptant-me galtes avall, com la pluja per la finestra de cals avis. No recorde que m'hi deixaren sovint, potser un cap de setmana al mes. O potser menys. Quan ells volien fer un viatge

sols per allò de reviscolar la flama d'un amor que ja va nèixer cremat. El cas, però, és que amb ella tot era una festa: un dissabte de mercat, un basar xinès ple de quincalla, un matí de platja amb les ones a penes llepant-li els peus, un cranc bullit amb llimó i vi blanc, una magdalena d'ametla per berenar si no tenia el sucre molt alt, un barret acabat d'estrenar. Tot ho veia preciós. Ho pense ara que m'acaben de portar el cofre aquell ple de ventalls i, en obrir-lo, els papers m'han acolorit l'ànima i el record. Esclat de papallones que m'acaronen la memòria amb el polsim suau de les seues ales lleus. A penes perceptible, la imatge de l'àvia tot aquest temps, fins avui. Ara la veig nítida. Recorde el vestit que portava mare el dia que ens van telefonar per dir-nos que l'àvia era a l'hospital. Verd botella. Guapíssima, mare, sempre. Molt fina. Sobretot des que mon pare se'n va anar de casa i la pau li va omplir de vellut les faccions i la mirada. Impossible perdonar-li aquella mena de bellesa que esgarrava la meua rutina infantil. D'un temps ençà, però, ja no és tan bonica i em pense que soc jo qui va començar a desgastar-li el vellut dels llavis i les galtes. Tanmateix, no és d'això del que vull parlar ara. No vull precipitar la història...